

JUMALAN LAPSEN TEHTÄVÄ
Mt 5:13-16
(22 HJS III vk)
Uskonpuhdistuksen muistopäivä
Hämeenlinna
(01.11.2009)

Teksti:

"Te olette maan suola. Mutta jos suola menettää makunsa, millä se saadaan suolaiseksi? Ei se kelpaa enää mihinkään: se heitetään menemään, ja ihmiset tallaavat sen jalkoihinsa.

14. "Te olette maailman valo. Ei kaupunki voi pysyä kätöksässä, jos se on ylhäällä vuorella. 15. Eikä lamppua, kun se sytytetään, panna vakan alle, vaan lampunjalkaan. Siitä sen valo loistaa kaikille huoneessa oleville. 16. Näin loistakoon teidänkin valonne ihmisille, jotta he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa.

JOHDANTO

a. Tämän päivän kirjeteksti puhuu siitä, kuinka ihmisestä tulee Jumalan lapsi. – Evankeliumitekstimme puhuu Jumalan lapsena olemisesta ja elämisestä.

b. Täällä ajassa olevilla Jumalan lapsilla on tehtävä, jota evankeliumitekstissämme verrataan kahteen ihmiselle välttämättömään: suolaan ja valoon.

- Suola viittaa enemmän uskonelämän näkymättömään ja
- valo näkyvään puoleen.

d. Tarkastelemme ensin näiden kahden symbolin sanomaa yhdessä, sitten erikseen ja lopussa jälleen yhdessä. – Mutta sitä ennen lyhyt katsaus uskonpuhdistuksen päivään, jota tänään vietämme.

1. USKONPUHDISTUSKEN MUISTOPÄIVÄ

Evankeliumikirjan johdantotekstissä sanotaan tästä sunnuntaista näin: "Jumala ei unohda kansaansa vaan antaa kirkolle uudistumisen aikoja ja niitä ihmisiä, jotka auttavat meitä palaamaan kristillisen uskomme perusteisiin, Raamattuun ja sen julistamaan uskonvanhurskauteen."

Lokakuun viimeisenä päivänä 1517 Luther naulasi kuuluisat 95 teesiä Wittenbergin linnankirkon oveen. Tästä alkoi kirkkoa mullistanut tapahtumasarja. Noihin tapahtumiin liittyen vietämme uskonpuhdistuksen muistopäivää.

Muistelemmeko siis jotakin mennyttä, kuin poisnukkunutta – uskonpuhdistus on kuollut ja kuopattu ja saa levätä rauhassa – vai elävää ja vaikuttavaa perintöä, jolla on yhä ratkaisevan tärkeä merkitys kirkollemme? Valitettavan moni asia kirkon elämässä ja opetuksessa on kääntynyt vastakohtakseen.

Luther nosti teeseissään esille kirkon kalleimman aarteen, pyhän evankeliumin. Vastapainona oli

mm. aneiden myynnin lentävä mainoslause: "Kun raha kirštuun kilahtaa, niin sielu taivaaseen vilahtaa." Tuntuu siltä, että tämän päivän kirkossa evankeliumin kallis aarre on jälleen hukattu ja kaikkea muuta on tullut sen tilalle. Kirkon johdossa ollaan huolissaan rahoista, veronmaksajista ja kirkkoon kuulumisesta. Opin puhtaus ja kirkas evankeliumi eivät näytä huolettavan.

Ääneen ei sanota sitä, mihin moni tuntuu uskovan kuin aneeseen: kun veroraha kirštuun kilahtaa, niin sielu taivaaseen vilahtaa. Kirkko pettää ihmisiä salliessaan heidän elää väärässä rauhassa. Kuinka suuri vastuu onkaan meillä paimeniksi asetetuilla! Ja vielä kovempi tilinteko piispoilla, jotka eivät enää huolehdi heille uskotusta laumasta vihkimällä Jumalan sanalle uskollisia paimenia ja valvomalla nykyisten opetusta.

2. "TE OLETTE"

2.1. Ihmisen vaikutus ei riipu ensisijaisesti siitä, mitä hän tekee, vaan siitä, mitä hän on.

Tekomme määräytyvät viimekädessä olemuksestamme käsin. "Sydämen kyllyydestä suu puhuu" – ja teot myös (Mt 12:34). Joku on sanonut tähän liittyen: "Se, mitä sinä olet, huutaa niin lujaa, etten voi kuulla, mitä sinä sanot."

2.2. Meidän ei tarvitse yrittää olla jotakin, vaan me olemme joko sitä, miksi synty on meidät tehnyt tai sitä, miksi Jumalan armo Kristuksessa on meidät tehnyt.

2.3. Paavali sanoo Jumalan lapsista: "Te olette Kristuksen kirje" (2Kr 3:3)

Joku on sanonut, että uskovat ovat viides evankeliumi. Toisin sanoen nekin, jotka eivät lue Raamattua, lukevat uskovien elämää.

2.4. Sen tähden on ratkaisevan tärkeää se, mitä me olemme.

Ratkaisevan tärkeää on, olemmeko me uskovia Jumalan lapsia. Ihmiseksi ei kasveta, ihmiseksi synnyttään. Samoin Jumalan lapseksikaan ei tulla kasvamalla, vaan syntymällä kasteen ja uskon kautta uudesti ylhäältä Pyhästä Hengestä.

2.5. Kun meidät on kerran kastettu kristillisellä kasteella, meidän perintöoikeutemme esteenä ei silloin ole enää kasteen puuttuminen.

Sanoudumme päättäväisesti irti uudestikastajien kasteteologiasta. Kaste on Jumalan teko. Siksi Raamattu sanoo, että on vain "yksi kaste" (Ef 4:5). Jumalan teot eivät tarvitse korjailemisiä. Kristillisen kasteen uusiminen on epäluottamuslause Jumalaa ja Hänen sanaansa kohtaan ja niin ollen suuri synty.

2.6. Mutta yhtä suuri harha kuin on kasteen uusiminen, on kirkkomme sisäpuolella laajalle levinnyt Rooman kirkon käsitys, että kaste vaikuttaa uudestisyntymisen Jumalan lapseksi ilman uskoa (ja aikuisen ollessa kysymyksessä ilman parannusta eli kääntymystä). Sanoohan Raamattu, että "ilman uskoa on mahdoton olla (Jumalalle) otollinen" (Hpr 11:6).

Kasteen tavoin myös usko on Jumalan lahja ja Jumalan teko, ei meidän. Usko tulee evankeliumin kuulemisesta (Rm 10:17), sillä evankeliumi on Jumalan voima (Rm 1:16). Ylösnoussut, kirkastettu Herra Jeesus kulkee itse evankeliumin mukana. Hän on itse läsnä evankeliumin Sanassa ja sen tähden myös sakramenteissa (reaalipreesens = todellinen läsnäolo,

Lutherin tunnettu löytö).

Sen tähden evankeliumi ei vain kerro Jumalan voimasta, vaan se on Jumalan voima. Se ei vain puhu, vaan se myös antaa ja vaikuttaa sen, mistä se puhuu. Kun se kertoo Kristuksesta, se antaa Kristuksen. Kun se puhuu uskosta, se antaa uskon. Siksi evankeliumi pelastaa.

Jeesus lupasi: "Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat Jumalan vanhurskautta (eli Kristusta), sillä heidät ravitaan" (Mt 5:6). Ystävä, ken lienetkin, joka syntisi tunnustaen ja Kristusta janoten kuuntelet tätä, sinä saat sen, mitä kuulet. Sinä saat syntisi anteeksi Kristuksessa Jeesuksessa. Sinä olet Jumalan lapsi.

3. JUMALAN LAPSET OVAT MAAN SUOLA

3.1. Suolalla on kaksi tehtävää:

Ensiksi sen tehtävä on estää mätäneminen (pahan leviäminen). Jumalan lapset estävät, pidättävät maailmaa julkisynnistä. He ovat kansan omatunto jo sen tähden, etteivät he tee niin kuin toiset tekevät.

3.2. Toinen suolan tehtävä on säilyttää.

Jumalan lasten olemassa olo estää tuomion tulemista. Kun jokin kansa on kansana sanoutunut irti Jumalasta ja syöksyy valtoimenaan syntiin, silloin se kansa on vetänyt Jumalan tuomion yllensä. Sen jälkeen sen kansan olemassaolo on sen keskellä olevien Jumalan lasten ja heidän esirukoustensa varassa.

VT:n kertomus Sodomasta on tästä hyvä esimerkki (1Ms 18:20–32): Vain kourallinen, kymmenen, Jumalaa pelkäävää sodomalaista olisi riittänyt estämään Jumalan vihan tuomioiden toteutumisen. Yhdessä Aabrahamin kanssa nuo kymmenen olisivat olleet kaupunkinsa todelliset avainhenkilöt. Heidän elämänsä vanhurskauden suola olisi riittänyt varjelemaan tuohon tuomitun kaupungin.

3.3. Jumalan lapset, teillä on tehtävä. Te olette maan suola.

Te estätte mädännäisyyden leviämistä tässä maassa niin, ettei Suomi joudu uuspakanuuden yöhön. Jumalan lapsi, sinä olet avainhenkilö. Sinä voit Aabrahamin tavoin seisoa Herran edessä ja rukouksillasi pidättää tuomion tulemista Suomen kansan ylle.

Tai jos et voi olla Aabrahamin kaltainen esirukoilija, niin voithan olla ainakin yksi niistä kymmenestä vanhurskaasta "sodomalaisesta". Sillä tunsitpa itsesi miten vähäpätöiseksi tai avuttomaksi tahansa, jos sinä pelkää Jumalaa ja turvaat Herraan, sinä olet tämän maan todellinen vaikuttaja, vaikka nimeäsi ei näkyisi päivälehdissä eikä kasvojasi TV-ruudussa, sillä Kolmiyhteinen Jumalamme näkee sinut.

4. JUMALAN LAPSET OVAT MAAILMAN VALKEUS

4.1. Jeesus sanoi myös itseään tarkoittaen: "Minä olen maailman valkeus" (Jh 8:12).

Lampun valo on toisen valon sytyttämä. Jumalan lapsi on syttynyt Kristuksesta. Hän loistaa

Kristus-valoa, ei omaansa.

4.2. Vuorella olevan valaistun kaupungin tavoin Jumalan lapsi osoittaa yössä harhailevalle, missä päin on koti.

4.3. Ensimmäisistä Jeesuksen opetuslapsista sanotaan, että he täyttivät koko Jerusalemin opetuksellansa.

Niin tekemällä he osoittivat monille tietä taivaan kotiin. Meidän, tämän päivän Jumalan lasten tulisi huolehtia siitä, että me saisimme saman kunnian.

4.4. Jumalan lapset, te olette maailman valkeus.

Teillä ja vain teillä on se valo, joka synnyttää iankaikkista elämää taivaaseen. Täyttäkäämme mekin kotiympäristömme Jumalan Sanalla, niin että kaikki, jotka Jumalan valtakuntaan tahtovat, saisivat kutsun ja osaisivat perille.

5. JUMALAN LAPSEN VAARA

5.1. Suola voi käydä mauttomaksi.

Ilmestyskirjassa kerrotaan Laodikean seurakunnasta, joka kuvannee lopun ajan seurakuntaa ja sen kristittyjä. He ovat ensimmäisen rakkautensa menettäneitä, pensistyneitä, maallistuneita, kristittyjä, joiden elämä eroaa vähän jos lainkaan maailman lasten elämästä. Heidän näkemyksensä ovat kompromisseja Raamatun ja tämän maailman näkemyksistä. Heidän suolansa on sekoitettua suolaa.

Kristillisyyden, joka ei suolana kirvele maailman silmissä, vaan jonka se hyväksyy ja jota se voi kohtuullisena ylistää, on menettänyt suolansa. Jos koko vaelluksemme suunta alkaa miellyttää maailmaa, silloin meihin varmaan sopivat Jeesuksen sanat: "Voi teitä, kun kaikki ihmiset puhuvat teistä hyvää" tai apostolin sanat: "Maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan."

5.2. Lamppumme voi sammua

Jos lamppu ei ole jalustassaan valaisemassa, vaan se kätketään astian alle, se sammuu. Jeesus kertoo lopunajan kuvauksessaan kymmenen neitsyen vertauksen. Se on kuva lopun ajan seurakunnasta, jota vaivaa uni.

Kymmenen neitsyen vertausta seuraa Raamatussa uskottujen leivisköiden vertaus, jolla Jeesus selittää seurakunnan uneliaisuuden syyn: Seurakunnan tuli uni, koska se ei asioinut leivisköillään.

Jumalan lapset, kantakaamme jokainen omien armolahjojemme mukaan henkilökohtaisesti vastuuta Jumalan valtakunnan työstä sekä kotimaassa että lähetyskentillä, muutoin meidän tulee uni ja lamppumme sammuvat. Työ auttaa meitä pysymään hereillä.

Pitäkäämme Jumalan Sanaa rohkeasti esillä. Lähellä saattaa olla jo aika, jolloin emme voi tehdä sitä ilman uhria. Sillä Raamattu sanoo lopun ajan pelastetuista: "Nämä ovat voittaneet Karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta, eivätkä ole henkeänsä rakastaneet, vaan ovat olleet alttiit kuolemaan asti" (Ilm 12:11).

5.3. Jumalan lapsi voi joutua hyljättyksi

Jos suola käy mauttomaksi, se ei kelpaa muuhun kuin poisheitettäväksi. Näiden sanojen takaa kuultaa viimeinen tuomio. Suola voi käydä mauttomaksi. Kristitty voi mukautua tähän maailmaan, hänen lamppunsa voi sammua. Hänestä voi tulla luopio ja hän voi joutua yhdessä tämän maailman kanssa tuomituksi kadotukseen.

Vapahtajamme toivoo tekstissämme kuitenkin aivan toista. Hän sanoo: "Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isääne, joka on taivaissa."

PÄÄTÖS

a. Joitakin aikoja sitten astuin erääseen huoneeseen. Sohvalla istui uupunut, onneton nuori ihminen. Lattialla oli polvistuneena viisi uskovaan nuorta kyynelsilmin kamppailemassa tuon raukan puolesta.

b. Nuori purskahti itkuun ja sanoi yllättävät sanat: "Minä näen, että te rakastatte minua paljon. Kuinka se voi olla mahdollista?" Yksi nuorista vastasi hänelle: "Se on taivaallinen Isä, joka sinua rakastaa, me olemme hänen lapsiaan."

c. Noiden viiden uskovan nuoren kaltaisia meidän kaikkien tulisi olla – tosin kukin omalla paikallaan ja armolahjallaan palvellen.

Virret: 181; 141:5; 176; 435; Eht. 222; 224; 229); 142:6-7